

Radivoj Rehar:

Kresnice.

Božje lučke letajo
v venčke se prepletajo,
dol in gor in sem ter tja.

Štej jih! Koliko jih je?

Ena — tista bolj žari,
druga — ta še komaj tli,
tretja — že ugasnila je,
a četrta — skriva se ...

Hop za njimi! Smuk, smuk, smuk ...
Polovimo jih v klobuk!

Solnček bi rada bila.

Zelo vesela bi bila, ko bi se spremenila v zlatorumeno solnčece.

Božala bi mamico s svojimi mehкими in zlatimi žarki, razveseljevala bi bolnike in starčke. Posijala bi tudi v božji hram, tja na tabernakelj, kjer biva ljubi Jezušček. Vedno bi sijala v trgovino k ljubemu očku, da bi bilo vedno svetlo in toplo. Tudi na uboge jetnike bi se večkrat spomnila ter jih s svojimi žarki bodrila in tolažila. Včasih bi postala tudi hudomušna in bi nagajivo svetila zaspancem in zaspankam na postelji. Mislím, da bi me bili siti, ko bi jih spravila iz gorke postelje. Tudi na cvetice ne bi pozabila in bi jim vedno sijala, kadar bi me potrebovale. Pozimi bi grela revne kočé, da bi bile zelo tople in bi ubogim ljudem ne bilo treba kupovati kurjave.

Res, škoda, da nisem solnček! Mislím, da bi imela mnogo prijateljev. Toda tudi kot učenka hočem biti v ponos Bogu, staršem in domovini.

Grčar Tonka,

učenka V. a razreda

I. dekl. osn. šole v Ljubljani.